УДК 346.58:339.564

Я. В. Белінська,
доктор економічних наук,
Університет ДФС України

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬОТОРГОВЕЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Проаналізовано проблеми розвитку зовнішньої торгівлі України на поточному етапі та виклики на шляху входження України у світовий економічний простір. Окреслено шляхи вирішення наявних проблем зовнішньоторговельної діяльності України та подальші напрями її розвитку.

Ключові слова: *зовнішня торгівля, експорт, імпорт, ринки, економіка, сільське господарство, експортно-імпортна діяльність, світові тенденції економічного розвитку.*

Я. В. Белинская,
доктор экономических наук,
Университет ГФС Украины

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕТОРГОВОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ УКРАИНЫ

Проанализированы проблемы развития внешней торговли Украины на текущем этапе и вызовы на пути вхождения Украины в мировое экономическое пространство. Намечены пути решения имеющихся проблем внешнеторговой деятельности Украины и дальнейшие направления ее развития.

Ключевые слова*: внешняя торговля, экспорт, импорт, рынки, экономика, сельское хозяйство, экспортно-импортная деятельность, мировые тенденции экономического развития.*

J. V. Belinska,
Doctor of Economic Sciences,
University SFS of Ukraine

ESSENCE AND PROBLEMS OF THE FOREIGN TRADE OF UKRAINE

Investigate the main problems of Ukraine's foreign trade. Survey of entering the world economy of Ukraine as a member of the global trade space. Identified solutions to existing problems of foreign trade of Ukraine and the future direction of development.

Keywords: *foreign trade, export, import, trade, economy, agriculture, global trends of economic development.*

Розвиток зовнішньої торгівлі України супроводжується рядом проблем: економіка України ще й досі не вийшла з «критичної» фази; Україна активно ініціює включення в євроінтеграційні процеси, не створивши для цього реальних економічних передумов; останнім часом не було досягнуто високого рівня результативності зовнішньої торгівлі, закріпилася сировинна спрямованість експорту, посилилася залежність від імпорту енергоресурсів і

© Белінська Я. В., 2017

високотехнологічних продуктів; значні проблеми наявні у сфері конкурентоспроможності вітчизняних товарів і послуг на світових ринках і, в цілому, конкурентоспроможності національної економіки; нерозвиненість ринкової інфраструктури підтримки експорту; нездатність держави правильно визначати структурні пріоритети зовнішньої торгівлі тощо. Наявність зазначених проблем і актуалізує тему дослідження.

Теоретичним дослідженням зовнішньої торгівлі займалися представники цілого ряду напрямів економічної думки. Їх розробки представлені вченнями меркантилістів, фізіократів, класичним напрямом, неокласичною школою, неотехнологічним напрямом, а також ліворадикальною критикою щодо країн «третього світу».

Фундаментальні принципи функціонування зовнішньоторговельного комплексу тієї чи іншої країни на міжнародних ринках товарів, послуг і прав на інтелектуальну власність розроблені в працях А. Сміта, Д. Рікардо, А. Маршал, П. Самуельсона, Е. Хекшер і Б. Оліна, В. Леонтьєва, П. Рибчинського, Р. Вернона, І. Кравіса, П. Кругман, К. Ланкастера, С. Ліндера та інших.

Дослідженню методологічних, теоретичних і практичних аспектів розвитку зовнішньої торгівлі присвячені роботи вітчизняних вчених: І. Бураковського, Ю. В. Колосова [1], К. В. Єрмілова [2], Б. Кустанович, Т. Халова [3], Ю. Г. Козак [4], Т. В. Езума [5], Т. Циганкової та інших.

Разом із тим багато аспектів цієї наукової проблеми залишаються дискусійними, недостатньо розкритими та слабообґрунтованими. Потребують подальшого дослідження питання напрямів та інтенсивності впливу глобалізації на зовнішньоторговельну діяльність; ролі інституціональних регуляторів у глобальному конкурентному суперництві; формування зовнішньоторговельних інтересів у рамках системи національних інтересів. Актуальними для наукових розробок сьогодення є проблеми адаптації національної економіки до вимог глобальних інститутів регулювання світової торгівлі, дослідження суперечливості формування національної системи зовнішньої торгівлі, виявлення нових тенденцій розвитку постіндустріальної економіки, які повинні враховуватись при формуванні ефективної зовнішньоторговельної політики.

Метою статті є визначення проблем розвитку зовнішньої торгівлі України та напрямів їх вирішення.

Досліджуючи проблеми економічного розвитку України на шляху до її входження в економічний простір як повноцінного члена на світовій арені, можна зазначити, що розвиток зовнішньоекономічних операцій в Україні протягом її незалежності характеризується негативними тенденціями, від'ємним сальдо товарообігу та незадовільною структурою експортно-імпортних операцій. Україна все більше набуває ознак сировинного придатку великих держав, зі слаборозвиненою в науковому та технічному плані економікою, що обумовлює поглиблене вивчення причин та факторів, які сприяють такому становищу.

Серед численної кількості проблем та перешкод на шляху розвитку зовнішньоторговельної діяльності в Україні можна визначити такі:

1. Низька конкурентоспроможність вітчизняних товарів та послуг.

По-перше, українська продукція надзвичайно енергомістка через зношування основних фондів та застарілі технології. На 1 дол. ВВП Україна витрачає в 5.5 раза більше енергоресурсів, ніж країни Центральної Європи й у 12 разів більше, ніж держави ОЕСР. Вагома частка енергетичних ресурсів в українському імпорті, що свідчить про низький рівень впровадження

енергозберігаючих технологій та енергетичну залежність країни від інших учасників світового ринку.

По-друге, кінцева продукція має високу собівартість, адже через використання застарілих технологій вона є дуже енергомісткою. Тому й не дивно, що ціни на окремі види української продукції на 30–70 % перевищують ціни міжнародних ринків.

По-третє, наявні схеми фінансування експорту все ще далекі від досконалості. Високі процентні ставки на кредитному ринку України, обмежений доступ до «довгих» кредитів спричинюють те, що для українських експортерів фінансові ресурси сьогодні обходяться в 6–10 разів дорожче, ніж для їхніх західних конкурентів.

У сфері зовнішньої торгівлі товарами для України традиційним є пасивний зовнішньоторговельний баланс (рис. 1).

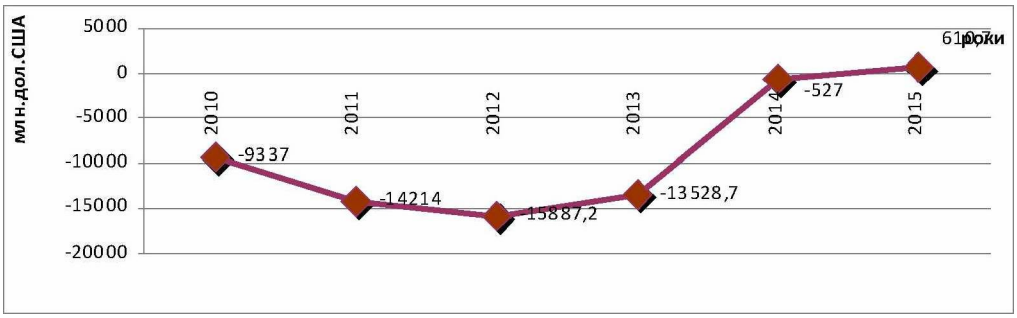

Рис. 1. Баланс зовнішньої торгівлі товарами, 2010–2015 рр.

Джерело [7].

Проте, якщо у 2010–2012 рр спостерігається нарощення його пасивного значення, то у період з 2012 по 2014 р. від'ємне значення поступово спадає і дійшло до відмітки 527 млн дол. США. Максимальне значення пасивний зовнішньоторговельний баланс України мав місце 2012 року, а 2015 рік Україна завершила з профіцитом – 610,7 млн дол. США.

«Традиційний» пасивний зовнішньоторговельний баланс в Україні склався у результаті тривалого перевищення імпорту товарів над експортом (рис. 2). Проте у 2015 р. склалась принципово інша ситуація – експорт перевищив імпорт. Але тут слід також зауважити, що Україна значно скоротила обсяги зовнішньої торгівлі товарами – імпорт скоротився на 38,2 %, а експорт трохи менше 25,8 %.

Проаналізувавши товарну структуру (табл. 2) України, можна зробити висновки, що слабкою ланкою у зовнішній торгівлі України є структура експорту, в якій майже 3/4 складає сировина та продукти первинної обробки, питома вага такої наукомісткої продукції, як літальні й космічні апарати та їх складові ледь перевищує 1 %, що не відповідає сучасним загальносвітовим тенденціям.

Зосередження основної частки експорту на сировині, матеріалах та напівфабрикатах. Через відставання в розвитку високотехнологічних галузей виробництва Україна не має можливості не тільки експортувати відповідні продукти, а і задовольнити відповідну потребу на внутрішньому ринку. Найвагоміші експортні можливості все ще зосереджені у традиційних індустріальних і сировинних галузях. Тому структура українського експорту є чутливою до несприятливих кон'юнктурних змін на світовому ринку, а тому не може гарантувати стабільного покриття витрат на імпорт [4].

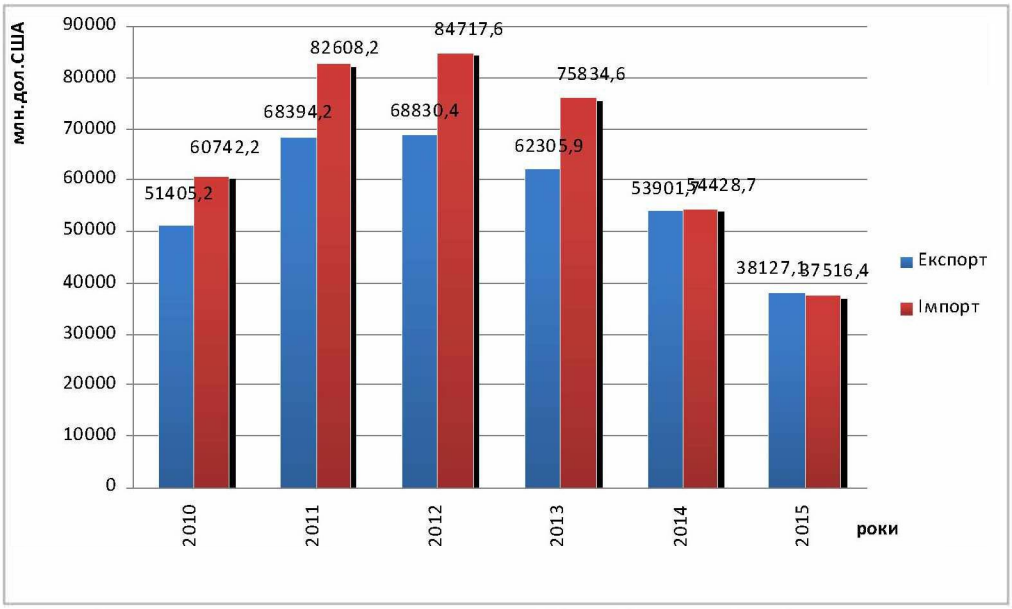

Рис. 2. Обсяги експорту та імпорту товарів з/в України, 2010–2015 рр.

Джерело [7].

Значний негативний вплив справляє нерозвиненість ринкових інститутів у державі. Українським експортерам важко конкурувати на світових ринках за умов невизначеності й постійної зміни законодавства щодо умов ведення бізнесу.

2. Нерозвиненість базових інститутів ринкової економіки. Держава поки що не змогла створити умови для підвищення конкурентоспроможності національного бізнесу. Українським експортерам дуже непросто конкурувати на зовнішніх ринках в умовах невизначеності щодо прав власності та правил ведення бізнесу, бо в країні досі не прийняті Земельний і Цивільний кодекси [5].

3. Недосконалість механізмів державного регулювання.

Це, по-перше, нездатність держави правильно визначати структурні пріоритети зовнішньої торгівлі.

По-друге, це конфіскаційна податкова політика і жорсткообмежувальна грошово-кредитна політика, які позбавляють підприємства оборотного капіталу та інвестицій для модернізації виробництва.

Україна ще не визначилася повною мірою з основними напрямами і механізмом структурної перебудови економіки з урахуванням особливостей розвитку світової системи господарювання, а також реальних можливостей і напрямів інтегрування до неї України.

Дуже гостро стоять питання як безпеки у сфері зовнішньоекономічних відносин, так і взагалі економічної безпеки, які необхідно вирішувати з позиції активного конкурентного протистояння на світовому ринку. Але високий рівень державного регулювання порівняно з іншими країнами, що несе за собою проблеми в узгодженні різних питань у міністерствах, відомствах, місцевих адміністраціях та передбачає чималі витрати часу і зусиль суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності.

Таблиця 2

Товарна структура експорту товарів України, 2010–2015 рр.

(відсотки)

Код і назва товарів згідно з УКТЗЕД	2010	2011	2012	2013	2014	2015	Зміна частки, 2016 від 2010 р.
I. Живі тварини; продукти тваринного походження	1,5	1,4	1,4	1,7	1,9	2,2	0,7
II. Продукти рослинного походження	7,7	8,1	13,4	14	16,2	20,9	13,2
III. 15 Жири та олії тваринного або рослинного походження	5,1	5	6,1	5,5	7,1	8,7	3,6
IV. Готові харчові продукти	5	4,3	5,1	5,6	5,1	6,5	1,5
V. Мінеральні продукти	13,1	15	11,1	11,8	11,3	8,1	-5
VI. Продукція хімічної та пов'язаних з нею галузей промисловості	6,8	7,9	7,4	6,8	5,7	5,6	-1,2
VII. Полімерні матеріали, пластмаси та каучук	1,3	1,4	1,5	1,2	1,1	1,1	-0,2
VIII. Шкіряна і хутряна сировина та вироби з них	0,3	0,2	0,2	0,2	0,3	0,3	0
IX. Деревина і вироби з деревини	1,6	1,6	1,5	1,8	2,3	2,9	1,3
X. Маса з деревини або інших волокнистих целюлозних матеріалів	1,8	1,6	1,6	2	1,8	1,6	-0,2
XI. Текстиль та вироби з текстилю	1,4	1,3	1,1	1,3	1,5	1,7	0,3
XII. Взуття, головні убори, парасольки	0,3	0,3	0,3	0,3	0,4	0,4	0,1
XIII. Вироби з каменю, гіпсу, цементу, кераміки, скла	0,8	0,8	0,8	0,9	0,9	0,9	0,1
XIV. 71 Дорогоцінне або напівдорогоцінне каміння, дорогоцінні метали та вироби з них	0,1	0,1	0,2	0,2	0,3	0,2	0,1
XV. Недорогоцінні метали та вироби з них	33,7	32,3	27,5	27,8	28,3	24,8	-8,9

Джерело [7].

4. Нестабільність законодавства в цілому та законодавчої бази щодо здійснення зовнішньоекономічної діяльності. У країнах із розвиненою економікою уряд постійно працює над створенням сприятливого середовища розвитку експорту. В Україні ж експортні преференції діють тільки щодо деяких товарів або конкретних виробників, а тарифи на імпорт більшою мірою стосуються готової продукції та носять фіскальний характер, тоді як імпортна сировина для вітчизняних товаровиробників робить кінцевий продукт значно дорожчим.

5. Значні труднощі в засвоєнні вітчизняними товаровиробниками зарубіжних ринків з причин недосконалості форм фінансових розрахунків, нерозвиненості транспортної і ринкової інфраструктури, практики регулювання митних процедур і оподаткування; недостатньо розвинена система міжнародних банківських розрахунків, що гальмує рух валютних потоків українських учасників світового ринку, підвищує рівень кредитних і валютних ризиків та ін. Громіздка процедура зібрання документів та реєстрації суб'єктів зовнішньоторговельної діяльності України.

6. Низький імідж українських підприємств як міжнародних партнерів на закордонних ринках, а також нестача спеціальних знань і досвіду роботи в сфері експорту у більшості

українських підприємств. На жаль, з переходом України до ринкових відносин якість вітчизняної продукції не тільки не поліпшується, а навпаки, погіршується. Саме від досягнень у галузі якості залежить інтегрованість економіки України та її підприємств у світове господарство. Перешкодами для досягнення необхідного рівня якості продукції України насамперед є:

– усунення держави від проведення цілеспрямованої політики у галузі підвищення якості та конкурентоспроможності української продукції;

– відсутність зовнішньоекономічного режиму, який забороняв би ввозити в Україну готову низькоякісну продукцію;

– відсутність дієвих заходів з боку держави, спрямованих на боротьбу з недоброякісною конкуренцією на внутрішньому ринку.

7. Низька конкурентоспроможність продукції вітчизняного виробництва, що більшою мірою зумовлена недостатнім рівнем якості порівняно з іноземними товарами-аналогами. На сьогодні дуже невелика кількість вітчизняних виробників працює на ринку із дотриманням технологічних стандартів, стандартів організації і управління персоналом, стандартів упаковування, маркування тощо. Перехід від системи стандартів за часів соціалістичного устрою до євростандартів потребує часу і вкладання коштів. Саме тому одиниці українських товарів сьогодні мають міжнародні сертифікати і допускаються на світовий ринок.

8. Нерозвиненість ринкової інфраструктури підтримки експорту. Передусім ідеться про відсутність надійних і ефективних систем фінансування, страхування експорту, дієвих механізмів просування товарів на міжнародні ринки. Недостатній розвиток вітчизняних систем сертифікації і контролю якості експортної продукції та одночасне посилення вимог до споживачів і екологічних характеристик, а також до безпеки продукції, яка реалізується на ринках розвинених країн.

9. Важкий фінансовий стан більшості підприємств АПК. Вагомою проблемою в усіх галузях народного господарства України, і в тому числі у сільському господарстві, є відсутність цілісної системи суспільних перетворень, яка стала значною перешкодою на шляху переходу від командно-адміністративної системи управління до інтеграційних процесів у міжнародний економічний простір. У зв'язку з відсутністю цієї системи доцільно поетапно її розробити із використанням досвіду інших країн світу. У механізмі оптимізації структури і функціонування зовнішньої торгівлі продукцією сфери АПК найбільш суттєвими є такі чинники:

– розвиток сільського господарства;

– структурна перебудова національного виробництва та сфери послуг;

– поширення вільних економічних зон, транснаціональних корпорацій та спільних підприємств.

Окремо слід відмітити наявний експортний потенціал України. Україна володіє значним експортним потенціалом, який зосереджений у видобувних і обробних галузях промисловості, а також в агропромисловому і енергетичному комплексах країни, однак використовується він, на жаль, недостатньо і вкрай неефективно. Значний стримуючий вплив на український експорт справляє комплкс ендогенних і екзогенних факторів, серед яких можна виокремити найважливіші:

– низька конкурентоспроможність вітчизняної промислової продукції, насамперед машинотехнічних виробів; важкий фінансовий стан більшості підприємств обробної промисловості та конверсійних виробництв, що робить практично неможливим інвестування в перспективні, орієнтовані на експорт проекти за рахунок внутрішніх ресурсів;

– недостатній розвиток вітчизняних систем сертифікації і контролю якості експортної продукції на фоні значного підсилення останнім часом вимог до споживчих і екологічних характеристик, а також до безпеки продукції, яка реалізується на ринках промислово розвинених країн;

– випереджальне зростання цін на продукцію та послуги природних монополій порівняно зі збільшенням цін на вироби обробної промисловості і продукцію АПК;

– нестача спеціальних знань і досвіду роботи у сфері експорту у більшості українських підприємців, а також недостатня координованість їх діяльності на зовнішніх ринках;

– збереження елементів дискримінації українських експортерів за кордоном, застосування методів обмежувальної ділової практики, зокрема картельних угод для витіснення чи недопущення України на перспективні ринки;

– низький світовий рейтинг надійності України для кредитів та інвестицій, що утруднює використання іноземних фінансових ресурсів для розвитку експортного потенціалу країни;

– норми українського законодавства, які закріплюють відповідальність постачальника за недоброякісну продукцію, не відповідають принципам, що прийняті в міжнародній практиці.

Отже, ключовими проблемами розвитку українського експорту, на вирішенні яких повинні бути сконцентровані зусилля уряду, є такі:

– сировинний характер значної частини експорту;

– відсутність чітко визначеної політики структурних змін у матеріально-технічній базі виробництв та технологіях галузей економіки;

– незначна частка продукції з високою часткою доданої вартості у структурі українського експорту;

– відсутність правових основ запровадження фінансових механізмів державної підтримки розвитку експорту;

– недостатній рівень інвестування в модернізацію експортоорієнтованих виробництв та гостра нестача новітніх технологій;

– застаріла транспортна інфраструктура, що не відповідає сучасним вимогам ефективного транскордонного сполучення;

– високі ризики фінансових втрат при проведенні експортних операцій;

– невигідні умови кредитування експорту (високі відсоткові ставки та короткі строки наданих кредитів);

– здійснення розрахунків з експортних операцій через офшорні компанії та ухилення від податків.

Для усунення наведених перешкод необхідно сформувати цілісну систему заходів державного стимулювання експорту, головною метою якої повинно стати не тільки формування в країні сприятливих економічних, організаційних, правових та інших умов для розвитку експортного потенціалу, щоб всіляко сприяти підвищенню ефективності його використання, а й створення механізмів надання державної фінансової, податкової, інформаційно-консультативної, дипломатичної та інших видів допомоги вітчизняним експортерам. Для цього слід удосконалити механізми кредитування і страхування експорту за участі держави, а також надання державних гарантійних зобов'язань щодо експортних кредитів, покращити умови кредитування виробництва експортної продукції із тривалим циклом виготовлення, включаючи закупівлю сировини і матеріалів, які не виробляються в Україні.

Одним із найважливіших напрямів підтримки експорту, особливо товарів із високим ступенем обробки, є використання важелів податкового регулювання. Доцільно було б удосконалити діючу податкову систему, а саме: розробити комплекс заходів щодо зниження непрямого оподаткування експорту послуг; звільнити експортерів від сплати податку на рекламу експортних товарів.

Для підвищення експортного потенціалу України необхідно поліпшити інформаційне забезпечення зовнішньоторговельної діяльності. Так, українським експортерам насамперед не вистачає інформації про репутацію майбутніх партнерів за кордоном і особливості чинного законодавства країни, на ринок якої вони виходять.

Отже, необхідно формувати й розвивати систему механізмів розв'язання ринкових проблем організаційного характеру, що сприятимуть експортній діяльності України. Серед установ, які здатні бути корисними для експортної діяльності країни, можна виокремити торгово-економічні місії, Український союз промисловців та підприємців, Торгово-промислову палату України, Український національний комітет Міжнародної торгової палати. Ще одним ефективним каналом просування української продукції на зовнішні ринки є створення власних представництв за кордоном. Важливим кроком для підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на зовнішніх ринках має стати організація в Україні ефективної системи сертифікації експортної продукції. Наприклад, створення в країні державної інспекції з якості експортних товарів, яка могла б служити бар'єром на шляху проникнення недоброякісної продукції на зовнішні ринки, сприяла б випуску конкурентоспроможної продукції з урахуванням сучасних вимог іноземних споживачів до її якості.

Проблеми зовнішньоекономічної діяльності в Україні визначають необхідність здійснення певних державних перетворень та проведення прогресивних, інноваційних заходів, які б дали змогу вийти на новий рівень розвитку як міжнародних відносин, так і країни в цілому. На підставі виявлених проблем можна сформулювати основні стратегічні заходи щодо розвитку зовнішньоекономічної діяльності в Україні:

1. Виробити чітку соціальну та економічну політику приходу до ринку, яка грунтувалася б на меті і перспективах розвитку нашої держави.

2. Створення гнучкої податкової, цінової, депозитної, кредитної, фінансової та валютної політики, що стимулює диверсифікацію експортно- імпортних операцій.

3. Створення системи страхування та гарантування експорту.

4. Посилення захисту інтересів українських товаровиробників на зовнішніх ринках. Участь українських товаровиробників у зарубіжних виставках.

Створити в Україні структури, які б забезпечували і координували функціонування зовнішньоекономічного комплексу, а також всієї інфраструктури зовнішньоекономічних зв'язків (страхового та інформаційного обслуговування, судових і арбітражних органів), зокрема активізувати діяльність Національної ради з якості при Президенті України з метою проведення державної політики у сфері якості експортної продукції; визначити напрями податкової, кредитної та цінової політики держави в інтересах вітчизняного виробника; підвищити роль суспільних організацій у підготовці, ухваленні та реалізації актів законодавства і рішень керівництва, спрямованих на захист вітчизняних виробників від недоброякісної конкуренції і вітчизняних споживачів від неякісної продукції .

5. Диверсифікація ринків збуту (перспективною вбачається торговельно-економічна співпраця з Китаєм і країнами АСЕАН у рамках найбільшої у світі за чисельністю населення

зони вільної торгівлі «Китай – АСЕАН», купівельна спроможність громадян якої постійно зростає).

6. Підтримувати тісне співробітництво з індустріально розвиненими державами, організувати в країні ефективну систему сертифікації експортної продукції згідно з міжнародними вимогами.

7. Залучати іноземні інвестиції, які можуть стати додатковим чинником економічного зростання України та підтримки експортного сектору.

8. Для підвищення кваліфікації персоналу та розвитку експортоорієнтованих підприємств необхідно:

– поєднувати національні активи людей і досвіду зі знаннями, технологіями і бізнес-процесами західних компаній;

– залучати спеціалістів з країн, де є наявний або потенційний ринок;

вдосконалення професійних навичок і знань співробітників;

– для підвищення кваліфікації персоналу використовувати закордонні відрядження;

– розробляти власні системи освіти для всіх категорій співробітників і стратегії взаємодії з ключовими університетами, що готують фахівців для необхідної галузі;

– впроваджувати різні види тренінгів, які охоплюють усіх співробітників штату експортоорієнтованих підприємств [39].

Таким чином, для вирішення основних проблем на шляху інтеграції України в світове господарство потрібні глибокі ринкові зміни внутрішньої економічної і соціальної систем нашої країни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Колосова Ю. В. http://ecat.diit.edu.ua:81/cgi-bin/irbis64r_12/cgiirbis_64.exe?LNG=&Z21ID=&I21DBN=DB2&P21DBN=DB2&S21STN=1&S21REF=5&S21FMT=fullwebr&C21COM=S&S21CNR=10&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=M=&S21STR=Зовнішня торгівля України: механізм розвитку і управління в трансформаційній економіці : авт. дис. на здобуття наук. ступеня к.е.н. : спец. 08.05.01 / Ю.В. Колосова. – Донецьк, 2005. – 20 с.

2. Єрмілова К.В. Зовнішня торгівля України: сучасний стан та напрями розвитку [Електронний ресурс] / К.В. Єрмілова. – Режим доступу : http://trade.donduet.edu.ua/download/2011/32/Ermilova.pdf

3. Кустанович Б. Ефективність зовнішньої торгівлі після вступу в СОТ [Електронний ресурс] / Б. Кустанович, Т. Халова. – Режим доступу : http://oldconf.neasmo.org.ua/node/244

4. Козак Ю. Г. Міжнародна економіка: в питаннях та відповідях: навч. посіб. / Ю. Г. Козак, В. В. Ковалевський, К. І. Ржепішевський – К. : Центр навчальної літератури, 2004. – 676 с.

5. Езума Т. В. Сучасні тенденції трансформації структури міжнародної торгівлі [Електронний ресурс] / Т. В. Езума. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc gum/prvs/2008_2/0850.pdf

6. Офіційний сайт Державної комісії статистики. URL http : //facility-management.shen.ua/ru

7. Зовнішня торгівля України у 2015 році : стат.зб. – К. : Держ.служба статистики України, 2016. – С. 8.

Стаття надійшла до редакції 7 квітня 2017 року

УНІВЕРСИТЕТ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЕКОНОМІЧНИЙ ВІСНИК

СЕРІЯ: ФІНАНСИ, ОБЛІК, ОПОДАТКУВАННЯ

• ЭКОНОМИЧЕСКИЙ ВЕСТНИК. СЕРИЯ: ФИНАНСЫ, УЧЕТ, НАЛОГООБЛОЖЕНИЕ
• ECONOMIC HERALD. SERIES: FINANCE, ACCOUNTING, TAXATION
• UNIVERSITY OF STATE FISCAL SERVICE OF UKRAINE

Випуск 1, 2017

ЕКОНОМІЧНИЙ ВІСНИК
СЕРІЯ: ФІНАНСИ, ОБЛІК, ОПОДАТКУВАННЯ

ЭКОНОМИЧЕСКИЙ ВЕСТНИК
СЕРИЯ: ФИНАНСЫ, УЧЁТ, НАЛОГООБЛОЖЕНИЕ

ECONOMIC HERALD
SERIES: FANANCE, ACCOUNTING, TAXATION

Науковий журнал **Заснований у 2017 р.** **Вип. 1, 2017**

УДК 330(05)

ЗМІСТ

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Пашко П. В. **3**

НАУКОВІ СТАТТІ

Андрущенко В. Л. "Критика буржуазних теорій фінансів": спроба ретроспективного виправдання чи каяття? 5

Белінська Я. В. Проблеми розвитку зовнішньоторговельної діяльності України 12

Береславська О. І. Розширення конституційних функцій НБУ: за і проти 21

Бідюк О. О. Депозитна політика банків у період трансформації банківської системи України 29

Брехов С. С. Розвиток системи управління митними ризиками в контексті підвищення ефективності постмитного аудиту в Україні 37

Гребельник О. П. Специфіка формування митно-тарифних відносин у контексті становлення світової цивілізації 43

Дем'янчук О. І. Вплив децентралізації на управління місцевими бюджетами України 52

Дулько А. М. Напрями оптимізації податку на нерухоме майно в Україні 59

Коваленко Ю. М. Рівні регулювання фінансового сектору в Україні 68

Колісник О. П. Сутність облікової інформації та її нормативно-правове забезпечення 78

Лісовий А. В. Уніфікація термінології державного фінансового аудиту в системі контролюючих органів України 85

Мазіна О. І. Проблеми фактографічного відображення людського капіталу в обліку та звітності 92

Мартиненко В. В., Палюх О. М. Прогнозування впливу державного фінансування на розвиток аграрного сектору економіки 101

Мацелюх Н. П. Хеджування ризиків на ринку цінних паперів у контексті попередження криз 110

Мельник В. М., Ломачинська І. А. Роль держави у фінансовому забезпеченні малого і середнього підприємництва в Польщі: висновки для України....120
Микитенко Т. В. Шляхи наближення митного постаудиту до європейських стандартів....129
Новицька Н. В. Методичні підходи до статистичної оцінки ефектів агресивного податкового планування....138
Новицький В. А. Аналіз стану використання кредитних ресурсів міжнародних фінансових організацій в Україні....147
Онишко С. В. Врівноваження розвитку фінансового ринку і нової економіки як стратегія успішних соціально-економічних зрушень в Україні....154
Осмятченко В. О., Олійник В.С. Моделювання формування показників звітності за виплатами працівникам....160
Островерха Р. Е. Шляхи вдосконалення бухгалтерського обліку: організаційний аспект....167
Проскура К. П. Окремі випадки відображення в обліку та оподаткуванні операцій з операційної оренди майна....176
Скоромцова Т. О. Організація горизонтального моніторингу як нової моделі співпраці фіскальних органів та великого бізнесу в Україні....187
Сторожук Т. М. Способи та проблеми формування професійного судження бухгалтера....195
Тарангул Л. Л. Фінансова безпека України та інструменти її забезпечення....201
Трайтлі В. Ю. Державний фінансовий аудит виконання бюджетних програм: стан, напрями модернізації та необхідність стандартизації....209
Чернелевський Л. М., Кобзар Я. В. Питання гармонізації державного фінансового і незалежного аудиторського контролю за розрахунками податку з доходів фізичних осіб....219
Чопенко В. М. Демографічні проблеми українського села в контексті бюджетної політики держави та шляхи їх вирішення....227
Швабій К. І. Проблеми використання даних е-декларацій для податкових перевірок....233
Шевчук О. А. Актуальні питання методичного забезпечення діяльності органів державного фінансового контролю....240
НАШІ ВІТАННЯ....249
НАШІ ВИДАННЯ....251